

НОВЫ ЧАС

ТОДАР ЛЕБЯДА

Стар. 14–15

БЕЛАРУСАЎ СТАНОВІЦА ЎСЁ МЕНШ

За апошнія дваццаць гадоў колькасць насельніцтва Беларусі зменшылася на 1,2–1,3 мільёна чалавек. Памёр кожны дзясяты беларус

Стар. 5

НАСТУП НА КУЛЬТУРУ: КІНО НЕ ДЛЯ ЎСІХ

Падзеі ўсяго мінулага года падводзяць да думкі, што адмоўнае стаўленне ўлады да гістарычнай памяці ператвараецца ў дзяржаўную палітыку

Стар. 6

ЕЎРАМАЙДАН ДАЎ ЯНУКОВІЧУ ШАНС НА ПЕРААБРАННЕ

Стар. 11

ЧЫТАЙЦЕ Ў НАСТУПНЫМ
НУМАРЫ!

ЦІ ПАЗБЕГНЕ БЕЛАРУСЬ
ЛЁСУ БРЭТАНІ?

Артыкул прафесара Джорджаўнскага
ўніверсітэта Анджэя С. Камінскага

▶ з нагоды

ЦІ ХОПІЦЬ У РАСІІ ГРОШАЙ?

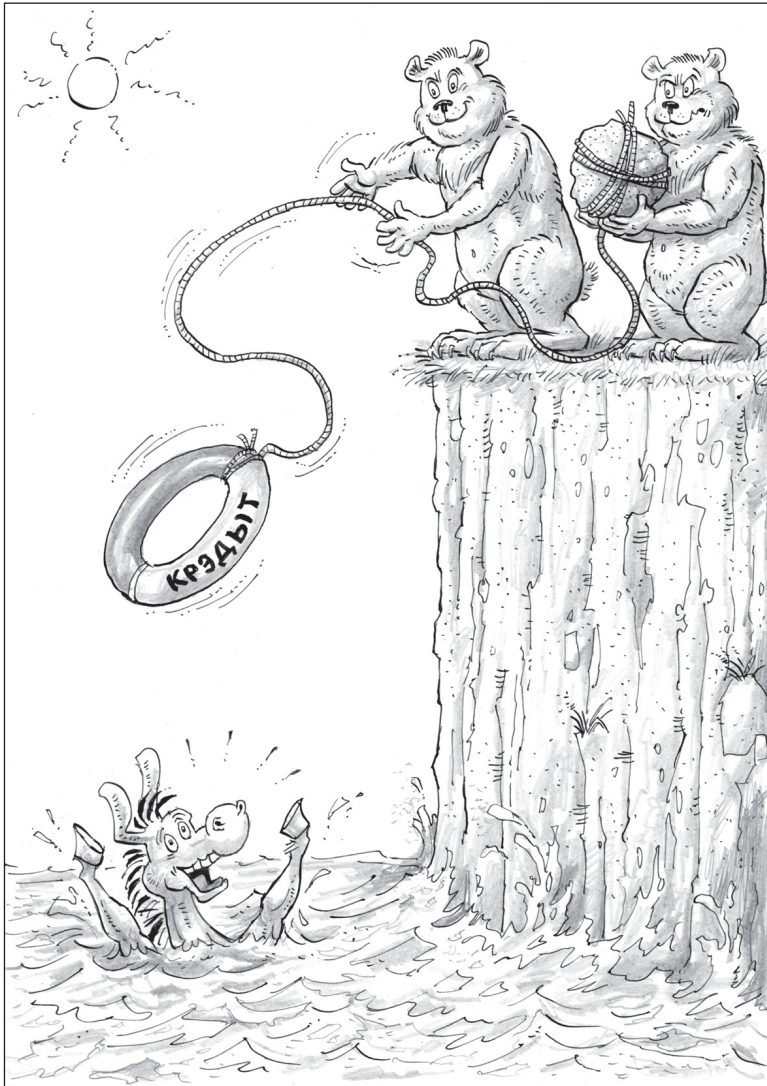
Сяргей ПУЛЬША

Перад Новым годам Расія зноўку кінула Беларусь выратавальны круг. Уладзімір Пуцін абвясціў, што Расія гатовая даць Беларусі міждзяржаўны крэдыт да двух мільярдаў долараў тэрмінам на 10 гадоў.

«Урад Расійскай Федэрацыі прыняў рашэнне аказаць садзейнічанне нашым калегам у сувязі з тым, што адбываецца на сусветных рынках, і даць Рэспубліцы Беларусь дадатковыя пазыковыя сродкі ў 2014 годзе ў аб'ёме да 2 мільярдаў долараў», — сказаў Пуцін. Першая частка сродкаў паступіла яшчэ ў снежні, што дазволіла Нацбанку паказаць рост золатавалютных рэзерваў па выніках мінулага месяца. ЗВР у снежні выраслі на 192,2 мільёна долараў — да 6650,9 мільёна на 1 студзеня 2014 года. Нацбанк не пасаромеўся прызнацца, што рост ЗВР сярод іншага абумоўлены «паступленнем першай часткі крэдыту Расійскай Федэрацыі».

Лукашэнка прасіў у Расіі крэдыт у 2 мільярды долараў з пачатку 2013 года. Пуцін усё аднекваўся, і грошы выдаваць не спяшаўся. Спачатку ён патрабаваў за гэта «інтэграцыйны прарыў» у выглядзе стварэння расійска-беларускіх холдынгаў, улетку адбыўся разрыў «Уралкалія» з «Беларуськаліем», а потым і арышт Баўмгертнера. Але да канца года ўсё ўтрэслася, хаця інтэграцыйныя праекты знешне засталіся на той жа стадыі.

Цікавая сітуацыя і з вечнай беларускай жалобнай песняй — балансам паставак нафты з Расіі. Ашуканства з разбаўляльнікамі-растваральнікамі ў 2012 годзе прывяло да таго, што ў 2013 годзе Расія давала Беларусі нафту

паквартальна. Арышт Баўмгертнера ледзьве не прывёў да рэзкага скарачэння нафтавых аб'ёмаў. Да таго ж, Беларусь не вельмі сумленна паводзіла сябе з абавязкам вяртаць у Расію частку бензіну ў памеры 3,3 мільёна тон, — увесь час узнікала нейкія праблемы.

Тым не менш, і з нафтаю ў нас пакуль (тфу-тфу, каб не сурочыць) усё нармальна. Нягледзячы на тое, што баланс яшчэ не падпісаны, ужо ўзгоднена: Расія падпіша яго не на тры месяцы, а на паўгода. На першае паўгоддзе запланаваная пастаўка 11,5

мільёна тон, што з'яўляецца выкананнем «беларускага разліку» — 23 мільёны тон нафты на год. Канешне, нашы патрабавалі 24 мільёны тон, але яны заўсёды патрабуюць «з запасам», згодна з правіламі: патрабуй немагчымае, і атрымаеш тое, чаго хочаш.

Беларусы адначасова замялі і пытанне з квотамі па зваротных пастаўках нафтапрадуктаў у Расію. Зараз тая квота ў 3,3 мільёна тон бензіну не дакладна прапісаная ў пагадненні, адзначаюць эксперты. А гэта значыць, што беларусы могуць распарад-

жацца бензінам больш вольна і пастаўляць у Расію столькі, колькі палічаць патрэбным, а не столькі, колькі іх абавязуць.

Чаму ж Пуцін раптам стаў такі лагоднёнькі? Бо крэдыт у 2 мільярды долараў без асаблівых абавязкаў выглядае тым больш недарэчным, што сам расійскі прэзідэнт азнаёміўся з «засценкамі», па ягоным выразе, новай рэзідэнцыі Лукашэнкі, якая каштуе больш, чым першы транш крэдыту. Мог бы і сказаць: «Калі будзеце такія аб'екты, дык грошы ў вас саміх ёсць». Але не сказаў.

Падаецца, у атрыманні маскоўскіх грошай нам вельмі дапамагла Украіна. Паглядзеўшы на Еўрамайдан, расійскія кіраўнікі скемілі, што Беларусь — адзіны і бліжэйшы прыклад стабільнасці М'ягкіна саюза. Абапіраючыся на прыклад расійска-беларускіх адносінаў, варта паказаць Украіне, што ёй лепш быць бліжэй да Расіі,

Крэдыт у 2 мільярды долараў выглядае тым больш недарэчным, што новая рэзідэнцыя Лукашэнкі каштуе больш, чым першы транш, выдзелены Расіяй

чым падпісваць пагадненне пра асацыяцыю з ЕС.

Адпаведна, не можа быць і ніякага «прымусу да ўваходжання ў М'ягкіны саюз» Украіны, калі ў адной з краінаў гэтага саюза вымалёўваюцца крызісныя тэндэнцыі і дэвальвацыя на парозе. Таму лепш задаволіць настойлівыя просьбы беларускага кіраўніка і дапамагчы Беларусі, чым дэманстравальна пракінуць саюзніка па мытнай арганізацыі на вачах ва Украіны.

Да таго ж, у Пуціна ў завяршаючай стадыі любімая гулька

— стварэнне Еўразійскага эканамічнага саюза. Не пазней за 1 мая дамова павінна быць падпісаная, каб яе паспелі ратыфікаваць парламенты краінаў — сябраў ЕАС, і ЕАС пачала працаваць у поўным фармаце з 1 студзеня 2015 года. Пра гэта Пуцін таксама абвясціў на пасяджэнні Вышэйшага Еўразійскага эканамічнага савета — тады ж, калі заявіў і пра крэдыт.

Расійскаму прэзідэнту трэба, каб ніякіх адхіленняў ад прынятага плану не было. Калі Аляксандр Лукашэнка будзе надаваць больш увагі эканамічнаму становішчу ў краіне ды ездзіць па свеце ў пошук моцных завісуць на нявызначаны тэрмін. Таму Пуцін здымае з кіраўніка Беларусі цяжар клопату пра валюту, пераследуючы адразу тры мэты: паказаць, як у М'ягкіным саюзе добра, падцягнуць Украіну да МС і прымусяць Лукашэнку заняцца першаарговым для Пуціна планамі.

Каб планы Пуціна спраўдзіліся, патрэбныя грошы, грошы і яшчэ раз грошы. І нездарма Масква выдзеліла Украіне значна больш грошай, чым Беларусі — крэдыт у 15 мільярдаў долараў з запаснікаў, як паведаміў Пуцін, расійскага ўрада.

Так што адзінае пытанне зараз — у Расіі. Ці выцягне Расія дваіх — Беларусь і Украіну? Тым больш, што Расія зараз сама на мяжы рэцэсіі, яе ўласныя выдаткі несумверна высокія (Алімпіяда ў Сочы, напрыклад, самая дарагая ў гісторыі Алімпійскіх гульняў), а кошт на нафту, па прагнозах сусветных экспертаў, можа скаціцца да 100 альбо нават 80 долараў за барэль. Павелічэння нафтавага кошту эксперты не прагназуюць.

Дарэчы, расійскія эканамісты разлічвалі бюджэт краіны з разліку 80 долараў за барэль, але ці разлічылі яны шчодрыя крэдыты Пуціна? Калі ляснецца эканоміка ў Расіі, усюму інтэграцыйнаму будзе вельмі кепска.

ТВДНЭВЫ АГЛЯД

ЗВЫШТАСЦІННЫЯ

Сяргей САЛАЎЁЎ

Толькі кіраўнік краіны дбае пра гасцей, якія прыедуць на Чэмпіянат свету па хакеі ў 2014-м. Падавалася б, клапаціцца яму няма чаго — у адсутнасці талерантнасці і гасціннасці беларусаў яшчэ ніхто не папракаў. Але, каб на лепшыя нацыянальныя рысы мы ўсё ж не забыліся, была падпісаная і адпаведная паперка.

Указ пра тое, што 2014-ы год абвясчаецца Годам гасціннасці, прэзідэнт падпісаў 27 снежня 2013 года. А вы думалі, што будзе год сінгя драўлянага каня...

Чаму гасціннасці? «У мэтах развіцця турызму, стварэння сучаснай турыстычнай інфраструктуры, якая ўлічвае геаграфічнае становішча, прыродныя, гістарычныя і культурныя багацці Беларусі, выхавання ў грамадзян патрыятычнага гонару і павягі да Бацькаўшчыны», — тлумачыцца ў афіцыйным каментары да дакумента.

Уяўляю, які вэрхал гэты ўказ унёс у асяроддзе беларускага чыноўніцтва. Бо зазвычай, калі год аб'яўляецца годам чагосьці, чыноўнікі адразу пачынаюць страчыць планы, каб потым бадзёра рапартваць пра іх выкананне. 2013-ы быў годам эканоміі і беражлівасці. Тут усё зразумела: эканомлена столькі і столькі кілават-гадзінаў, умоўнага паліва і гэтак далей. З 2012-м годам кнігі таксама нармальна: столькі газетаў выпісана, столькі кніжак набыта (дай Божа, каб было і прачытана), столькі чалавек запісаліся ў бібліятэку. А ў чым вымяраецца гасціннасць?

Падзеца, дзеля выканання планаў у год гасціннасці чыноўнікі павінны будуць самі сустракаць замежнікаў з хлебам-соллю, самі вадзіць экскурсіі і ледзьве не класці гасцей да сябе ў ложка. А як жа інакш вымяраецца гасціннасць? Так і бачыцца ў справаздачах: «У N-скім гарвыканкаме праз ложку супрацоўнікаў прайшло — N-ццаць тысячаў турыстаў». Гэта ўжо не краіна, а нейкі бардэль атрымліваецца.

Колькасць жылля, якое плануецца пабудаваць з дзяржпадтрымкай, не тое што знізілася — абрынулася: ад 6 мільёнаў да 2,5 мільёна квадратных метраў

Аднак ёсць і тыя, хто дзеля гасціннасці здольны пакінуць у «сінгякояй» даражэнькіх гасцейкаў назаўжды. Мікалай Ладуцька, мэр Мінска, паставіў задачу: сярэдняя загрузка нумарнага фонду камунальных гасцініц Мінска па выніках 2014 павінна скласці 60–65%. «Галіна гасцінічных паслуг павінна прыносіць сур'ёзныя прыбыткі. Мы павінны іх пастаянна павялічваць, гэта комплексная, агульная задача многіх службаў горада. Неабходна не толькі своечасова запусціць гатэл, якія будуцца, але і забяспечыць іх нармальную загрузку. Сярэдняя загрузка камунальных гасцініц па выніках 2014 павінна скласці 60–65%», — заявіў мэр.

То бок, гасцініцы павінны быць загрузаныя больш, чым напалову не толькі падчас Чэмпіянату свету па хакеі, але і ў астатні перыяд. А як забяспечыць такую загрузку, калі акрамя расіянаў, якія едуць да нас пагуляць у казіно, больш няма кліентаў? Гэта што, «усіх запускаяць, нікога не выпускаць»? Вось дзе знойдуцца «беларускія Сноўдэны», — той жыў у аэрапорце, а ў нас больш камфортныя ўмовы.

Але больш за ўсё парадаваў начальнік дзяржжэстановаў «Упраўленне бытавога і гасцінічнага абслугоўвання насельніцтва Мінгарвыканкама» Андрэй Новікаў. «Улічваючы двухразовы рост аб'ёму прапаноў на рынку гасцінічных паслуг у 2014 годзе і абвясчэнне гэтага года Годам гасціннасці, неабходна разгледзець фармаванне канцэптуальнага плана развіцця галіны гасцінічных паслуг. Пры гэтым неабходна перагледзець праграму культурных мерапрыемстваў, актывізаваць працу камунальных турыстычных кампаній», — паведаміў ён на тым жа пасяджэнні з Ладуцькам.

Во як! Аказваецца, дагэтуль мы шалёнымі тэмпамі будавалі гасцініцы, не маючы ніякага плана развіцця гасцінічных паслуг. І яшчэ здзіўляліся, што новыя гасцінічныя комплексы раз-пораз улазяць на

Мабыць, упершыню ў гісторыі Беларусі прагноз такі песімістычны, але больш рэалістычны. Упершыню запланаваны нізкі рост ВУП — усяго на 3,3%. Рост прадукцыйнасці працы (па ВУП) прагназуецца на ўзроўні 6,9%, экспарту тавараў і паслуг — на 8,6%. Сальда знешняга гандлю таварамі і паслугамі чакаецца станоўчым на ўзроўні 0,1% да ВУП.

Праўда, улады звывка разлічваюць прыцягнуць 4,5 мільярда долараў простых замежных інвестыцыяў, але гэта ў іх ніколі не атрымлівалася. Хутчэй, гэтая лічба намалеваная для замежных крэдыторскіх фондаў. Затое колькасць жылля, якое плануецца пабудаваць з дзяржпадтрымкай, не тое што знізілася — абрынулася: ад 6 мільёнаў квадратных метраў да 2,5 мільёна квадратных метраў.

Не запланаванае істотнае падвышэнне даходаў насельніцтва — толькі на 3%. У прыцыпе, гэта нармальна суданосіцца з ВУП: калі той падмяецца на 3%, то і даходы павінны быць не вышэй.

Урад і Нацбанк вераць, што ў 2014 годзе змогуць знізіць стаўку рэфінансавання да 14–16% гадавых, стрымаць рост патрабаванняў банкаў да эканомікі ўзроўнем не вышэй за 16–19% і нават нарасціць золатавалютныя рэзервы на 0,2–0,5 мільярда долараў.

Але гэта толькі прагнозы. На 2013 год былі, канешне, больш аптымістычныя прагнозы, але з чым мы да яго прыйшлі? Рост эканомікі па выніках 2013 года будзе меншым за 1%, што ўжо мяжуе з рэцэсіяй, адмоўнае сальда знешняга гандлю пераваліць за 1 мільярд долараў, а сальда гандлю таварамі падбярэцца да адзнакі ў мінус 6 мільярдаў долараў. 2013-ы скончыўся са стаўкай рэфінансавання 23,5% гадавых, а рост патрабаванняў банкаў да эканомікі пераваліў за адзнаку ў 30%.

І што ж мы робім? А нічога не застаецца, як перапісаць прагноз. Ізноў падкінулі працу Аляксандру Рыгоравічу, які сваім указам зацвердзіў дэфіцыт рэспубліканскага бюджэту на 2013 года ў памеры 3,5 трыльёна рублёў. Хаця раней урад планавалі 2013-ы з бездэфіцытным выкананнем бюджэту.

Што спраўдзіцца з прагнозных паказчыкаў у 2014-м? Пажывем — пабачым.

ФІГУРЫ ТЫДНЯ

ДАР'Я ДОМРАЧАВА

Прыма беларускага біятлону не перастае нас радаваць. У нямецкім Оберхофе яна заваявала залаты медаль у гонцы пераследу, залаты ж — у спрынце, і бронзавы — у мас-старце. Але пасля перамогі ў гонцы пераследу яна шакавала калег, публіку і арганізатараў тым, што... спазнілася на цырымонію ўласнага ўзнагароджання!

Домрачаву чакалі, улічваючы важнасць моманту, параўнальна доўга — некалькі хвілін. Прызёры выстраіліся каля пастамента, а Дар'я няма. Хвіліны ідуць, адсутнасць беларускі прыкметная ўжо

ўсім, Дар'я бяжыць праз натоўп. Але кароткая дарога апынулася доўгай — усе шляхі да пастамента былі зачыненыя, і каб атрымаць узнагароду, Дар'я з лыжамі і вінтоўкай давалося пералезці праз плот. Прадстаўнік Міжнароднага саюза біятланістаў не пускае яе да пастамента — на Дар'я няма манішкі са стартавым нумарам. Хтосьці перадаў Домрачавай накідку, але не з нумарам 1, у якой яна выступала, а з нумарам 62. Дар'я хутка нацягвае манішку і атрымлівае медаль.

І гэта казус: на першай прыступцы п'едэсталу гонкі пераследу біятланістка пад нумарам 62. У рэальнасці такога быць не можа, таму што ў пераследзе заяўляюцца толькі 60 спартоўцаў.

Але, нягледзячы на ўсё, у Оберхофе Домрачавы дала зразумець, што падыходзіць да Алімпіяды ў выдатнай форме, а ў агульным заліку Кубка свету беларуска паднялася на чацвёртае месца.

МІКАЛАЙ СТАТКЕВІЧ

Удзень Раства Мікалай Статкевіч здолеў патэлефанаваць жонцы Марыне Адамовіч і праз яе перадаць віншаванні са святам для ўсіх беларусаў. «Віншую ўсіх з цудоўным святам Раства Хрыстова! Няхай яно прыносіць радасць і ўмацоўвае вас у веры, што ўсё будзе добра. Зычу сапраўдных калядных цудаў!», — сказаў для ўсіх Статкевіч.

«Гэта — сапраўдны падарунак, такі маленькі цуд на Каляды, — тэлефанаванне з турмы. Мікалай распавёў, як сустракаў Новы год. Яны з суседзямі нават зладзілі святочную вячэру, якая складалася з «салаты», як сказаў Мікалай, з «адборных кавалкаў» той самай варанай з вантробамі калікі, якую ў турме выдаюць на вячэру, і «торціка» з печыва. Да таго ж, ім выдалі галінку яліўкі. Так што да свята яны падрыхтаваліся. Ён прасіў перадаць віншаванні са светлым святам Раства Хрыстова сябрам і аднадумцам, тым, хто яго падтрымлівае, усім добрым людзям, а таксама падзякаваць тым, хто павіншаваў яго і іншых палітвязняў за падтрымку, якая вельмі сагравае», — сказала Адамовіч.

МІТРАПАЛІТ ФІЛАРЭТ

Мітрапаліт Філарэт, ужо ганаровы патрыяршы экзарх усяе Беларусі, сышоў у адстаўку па стане здароўя. Навіна для Беларусі здзіўляльная, бо ў нас вышэйшыя асобы так проста ў адстаўку не сыходзяць.

Сыход на спачынак прайшоў цалкам у адпаведнасці са Статутам РПЦ. Калі быць дакладным, то статут прадугледжвае выхад на спачынак у 75 гадоў, а Філарэту ўжо 79. Чатыры гады гадоў таму ён быў адным з кандыдатаў на вышэйшую пасаду ў РПЦ і зняў сваю кандыдатуру «з-за стану здароўя». Тады ж Філарэт напісаў заяву аб «пачысленні на спачынак» у адпаведнасці са Статутам РПЦ. Так што, здаецца, у тым, што Сінод РПЦ задаволіў яго просьбу чатырохгадовай даўніны, няма ніякай раптоўнасці або сенсацыйнасці.

Яго сыход прыводзіць на памяць нядаўні сыход Папы Бенедыкта XVI, які цвяроза ацаніў свой фізічны стан і сам сышоў з вышэйшай пасады ў каталіцкай царкве. Вядома, становішча Філарэта іншае, але цвярозае разуменне таго, што хвароба і сталы ўзрост перашкаджаюць ажыццяўленню адміністрацыйных функцый, у іх агульнае. Мітрапаліт Філарэт даўно хварэе, і гэта цвярозае разуменне межаў уласнага фізічнага стану ёсць важная рыса інтэлектуальнага і маральнага склада іерарха.

З гэтага часу мітрапаліт Філарэт з'яўляецца ганаровым патрыяршым экзархам усяе Беларусі. Ён захавае права ўдзелу ў працы Святога Сінода і ганаровае пратакольнае месца на набажэнствах і ў афіцыйных цырымоніях. Непасрэдным жа кіраўніком Беларускай праваслаўнай царквы стаў цяперашні мітрапаліт Разанскі і Міхайлаўскі Павел. Як усё ж пачэсна — своечасова сысці!

ШОСТААЯ КАЛОНА

Сяргей
НІКАЛЮК

**Яшчэ Ленін усведмяляў
небяспеку, што сыходзіла
ад адміністрацыйна-
бюракратычных метадаў
кіравання: «Все у нас потонуло
в паршивом бюрократическом
болоте ведомств... Ведомства
— говно; декреты — говно»
(21 лютага 1922 года).**

Мы неяк прывычаліся, што ў Беларусі існуе пятая калона. Адзіны палітык (АП) нам увесць час пра яе нагадвае. Больш за ўсё яго раздражняе, калі пятая калона адмаўляецца гуляць па яго правілах (а іншых правілаў няма) у выбарчых кампаніях: «Поэтому я часто говорю: это не оппозиция. Оппозиция будет бороться, бороться за власть, за интересы народа или еще за что-то. А это пятая колонна, они действуют в интересах определенных сил, которые порой находятся за пределами нашей страны».

Асноўная задача пятай калоны — дэстабілізацыя становішча ў краіне. Асноўны інструмент — выкананне. У выключных выпадках пятая калона здольная на пэўныя ўчынкi. Набарыце ў інтэрнэце тры словы: «Беларусь», «пацук», «вядро». За 0,3 секунды інфармацыйная пам'яніца вымесца сваіх нетраў гісторыю, якую ў 2006 годзе распаўсюдзіў свету беларускі чыноўнік з вялікімі зоркамі на пагонах. Гэта гісторыя пра юнака, які планавалі «забіць мышці пацукі і кінуць яе труп у вядро з вадой. А потым гэту ваду з вядра ўліць у сістэму водазабеспячэння».

Але патрапіць у сістэму водазабеспячэння атручанай вадзе не было наканавана. Спецслужбы спрацавалі аператыўна. Адзіная беларуская нацыя можа спаць спакойна. Колькасць айчынных пятай калоны не дацягвае і да 1000 чалавек і, паводле інфармацыі

АП: «мы их всех поименно знаем, и они только в Минске сидят».

Не валодае, але распараджаецца

Белстат яшчэ не падвёў канчатковыя вынікі 2013 года, але за студзень-лістапад з дзевяці найбольш важных параметраў прагнозу сацыяльна-эканамічнага развіцця выканання толькі два. Каб знайсці адказ на класічнае пытанне: «Хто вінаваты?» звернемся ў чарговы раз да АП: «Созидательный потенциал нашего народа огромен, а главные препятствия на пути реализации его творческих возможностей — это бюрократ и бюрократизм. В свое время, сковав намертво творческие силы, инициативу людей, бюрократы стали одной из главных причин гибели советского общества».

Паводле артыкула 1 сталінскай канстытуцыі 1936 года: «Союз Савецкіх Сацыялістычных Рэспублік ёсць сацыялістычная дзяржава рабочых і сялян». У артыкуле 1 Брэжнеўскай канстытуцыі 1977 года гаворка ідзе пра агульнанародную дзяржаву, якая выказвае «волю і інтарэсы рабочых, сялян і інтэлігенцыі, працоўных усіх нацый і народнасцяў краіны».

З прыведзеных фармулёвак робіцца відавочна, што іх аўтары (прынамсі, на ўзроўні дэкларацыі) не адрознівалі дзяржаву і грамадства. Што ж тады азначае слоган: «Дзяржава для народа», які ўпрыгожвае галоўную старонку абноўленага сайта АП?

Я думаю, што мы маем справу з несвядомым вяртаннем да Маркса. Класік разглядаў бюракратыю ў якасці суб'екта, які лічыць сябе «канчатковай мэтай дзяржавы» і імкнецца ператварыць дзяржаўныя задачы ў канцылярскія, а канцылярскія — у дзяржаўныя.

У сваю чаргу, дзяржава паводле Маркса — гэта інструмент палітычнага панавання класа, які валодае сродкамі вытворчасці. Сродкамі вытворчасці ў Беларусі бюракратыя не валодае, але яна імі распараджаецца. Прычым памыляецца той, хто лічыць, што

беларуская бюракратыя «абмежаваная ў правах», г. зн. пазбаўленая магчымасці распараджацца недзяржаўнымі сродкамі вытворчасці (прыватнай уласнасцю). У Беларусі «зона адказнасці кожнаму абмежавана гласно і негласна». Асобна ж для ўладальнікаў банкаў у лістападзе 2013 года АП растлумачыў: «Думаю, банкиры меня услышали. И мне неважно, какие они и с каким капиталом: западным, российским или белорусским. Вы пришли сюда работать, вы обещали эту стабильность — работайте вместе с правительством».

Хто прымае рашэнні?

Гісторыя дасавецкай дзяржавы — гэта гісторыя прыхаванай барацьбы кіроўнай эліты з уласнай бюракратыяй. Гісторыя савецкай дзяржавы — гэта гісторыя трансфармацыі вышэйшых пластоў бюракратыі ў кіроўную эліту (наменклатуру).

Здавалася б, манапалізацыя права на прыняцце рашэнняў павінна была адмежаваць наменклатуру ад любых знешніх замахаў. Аднак ужо ў першы дзень

Наменклатура амаладзіла свае шэрагі, зрабіла шэраг саступак рынку ды пайшла на другі круг. Вось ужо дваццаць гадоў яна неяк спадобілася не выпадаць з яго.

І зноў не без дапамогі «трубы»

свайго тварэння наменклатура сутыкнулася з праблемай, якую яна не здольная вырашыць. Уся справа ў тым, што ў сучасным дынамічным свеце выжывае толькі той, хто здольны развівацца.

Наменклатура ў гэтым сэнсе не з'яўляецца выключэннем. Манапалізаваўшы права на прыняцце рашэнняў, яна прыняла на сябе адказнасць за развіццё. Але Бог стварыў бюракратыю, каб панавалі, а не кіраваць. «Бюракратыя, — сцвярджаў нямецкі палітолаг Ральф Дарэндорф, — безгалоная па вызначэнні. Бюракраты павінны ляляна і кампетэнтна выконваць рашэнні, прынятыя іншымі».

Бюракратычная логіка — гэта логіка справаздачнасці: за першы квартал арганізавана васьць столкі круглых сталоў, з васьць такой колькасцю ўдзельнікаў, абмеркавання наступных пытанняў... і г.д. А там, дзе пануе логіка справаздачнасці, галоўным сэнсам любой дзейнасці становяцца прыпіскі.

Барацьба з прыпіскамі — гэта сізіфава праца, на якую асуджаны першыя асобы бюракратычных іерархій. Не абмінула гэта і АП. Абмяжуюся адным прыкладам: «Все это вранье по разгрузке складов, как это выглядит сегодня у нас — вывезли в Литву, Россию, еще куда-то, денег не получили, а сложили там у дилеров на складах тракторы, автомобили... Скажу публично, это обернется кому-то камерой».

«Бюракраты, — і тут я вымушаны зноў працытаваць Дарэндорфа, — павінны ляляна і кампетэнтна выконваць рашэнні, прынятыя іншымі». Але хто гэтыя таямнічыя «іншыя»? У якіх закутках беларускай сацыяльна-эканамічнай мадэлі яны хаваюцца?

Здавалася б, каб знайсці «іншых», талентаў Шэрлака Холмса мець не трэба. Для кожнага канкрэтнага бюракрата «іншым» з'яўляецца яго непасрэдным начальнік. Ён і прымае рашэнні. Праблема, аднак, палягае ў тым, што сваімі рашэннямі начальнік абавязвае падначаленых... прымаць рашэнні. Але ў падначаленых, як правіла, ёсць свае падначаленыя.

Добрае пытанне

Для замацавання сказанага вышэй звярнуся па дапамогу да таварыша Сталіна: «Неабходна падбіраць працаўнікоў так, каб на пастах стаялі людзі, што ўмеюць ажыццяўляць дырэктывы, могуць зразумець дырэктывы, могуць прыняць гэтыя дырэктывы як свае родныя і здольныя праводзіць іх у жыццё. У адваротным выпадку палітыка губляе сэнс, ператвараецца ў маханне рукамі».

Залатыя словы, і сказаныя яны на адрас кадраў, якія «вырашаюць усё». Дакладней, павінны вырашаць усё. Павінны, але не вырашаюць, таму што такіх бюракратаў-шматстаночнікаў у прыродзе ніколі не існавала.

А як жа першы спадарожнік? Добрае пытанне. Першы спадарожнік — гэта выключэнне,

Вермахта ў канцы Другой сусветнай вайны).

Па-другое, прадстаўленне поўнай свабоды прадстаўнікам тэхнічнай інтэлігенцыі, што адказваюць за ядзерна-ракетны шчыт краіны. Як тут ні прыгадаць рэпліку фізіка Пятра Капіцы на адрас Берыя: «Я не чытаў ваших прац, а вы — маіх, але па розных прычынах». Чым адказаў Берыя? Нічым. Ён абцёрся.

Па-трэцяе, свядомае фармаванне канкурэнтнага асяроддзя ў сферы стварэння ўзбраенняў: у ракетабудаванні, напрыклад, канкуравалі канструктарскія бюро Каралёва і Чаламея.

Па-чацвёртае, прадстаўленне тэхнічным кіраўнікам праектаў практычна нічым не абмежаваных матэрыяльных і ўладных рэсурсаў. Акадэмік Курчатаў зваў міністраў «рукрэбятмі» («руководящими ребятами»). Ён даваў ім даручэнні наўпрост, без узгаднення з Палітбюро.

Пуга, чаравікі і канкурэнцыя

Савецкі варыянт мадэрнізацыі, якая даганяе, дзе ролю суб'екта развіцця наменклатура ўсклала сама на сябе, свет назіраў на працягу 73 гадоў. «Труба» адклала надыход «найвялікшай катастрофы XX стагоддзя» гадоў на 10–15, але ў 1985 годзе кошт на нафту зменшыўся ў 6,2 разы, і здарылася тое, што і павінна было здарыцца.

Наменклатура амаладзіла свае шэрагі, зрабіла пэўныя саступкі рынку ды пайшла на другі круг. Вось ужо дваццаць гадоў яна неяк спадобілася не выпадаць з яго. І зноў не без дапамогі «трубы». Але рэсурсаў катастрофічна не хапае. Адсюль бесперапынныя спробы стварыць крыніцы эканамічнага росту, не звязаныя са здабычай і перапрацоўкай сыравіны.

Але гэта задача іншага ўзроўню складанасці. Здабываць сыравіну ўмеюць і сяржанты ў Афрыцы. «Любы дурань, — тут я цытую эканаміста Людвіга фон Мізеса, — можа ўзяць пугу і прымусіць іншых людзей падпарадкавацца. Але толькі мала хто можа вырабляць чаравікі танней і лепш за канкурэнтаў. Няўмелы спецыяліст заўсёды будзе імкнуцца да бюракратычнага панавання. Ён выдатна ведае, што не можа дамагчыся поспеху ў рамках канкурэнтнай сістэмы. Усебаковая бюракратызацыя — гэта яго выратаванне. Абапіраючыся на ўладныя паўнамоцтвы сваёй установы, ён будзе дамагацца выканання сваіх рашэнняў пры дапамозе паліцыі».

Спробы сіламі бюракратыі мадэрнізаваць прадпрыемствы дрэвапрацоўкі з мэтай вытворчасці фанеры «лепш за канкурэнтаў» — аналаг спроб Мюнхгаўзена выцягнуць сябе за валасы з балота.

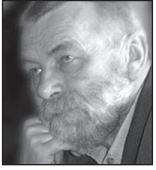
Адзіны крытэр поспеху для бюракрата — адсутнасць незадаволенасці з боку начальніка. Асноўная ж асаблівасць цяперашняй сітуацыі палягае ў тым, што дамагачыся станоўчых ацэнак сваёй працы з боку галоўнага начальніка наменклатура не здольная ў прыныцце.

Мадэрнізацыя патрабуе творчасці і асабістай ініцыятывы — г. зн. абавязковых для прадпрыемальнікаў якасцяў. А высілкі па выбіванні творчасці з наменклатуры фармууюць у яе шэрагах шостую калону. Успомнім Хрушчова з яго ініцыятывамі...

ДЭМАГРАФІЯ

БЕЛАРУСАЎ СТАНОВІЦЦА ЎСЁ МЕНШ

Канстанцін
СКУРАТОВІЧ

За апошніх дваццаць гадоў колькасць насельніцтва Беларусі зменшылася на 1,2–1,3 мільёна чалавек. Памёр кожны дзясяты беларус.

Прырасло толькі насельніцтва Мінска — на 244 тысячы чалавек, Гродна — на 56 тысяч, Брэста — на 33 тысячы жыхароў. Іншыя буйныя і малыя гарады, гарадскія і рабочыя пасёлкі, аграгарадкі і вёскі ці стагнавалі, ці скідвалі колькасць насельнікаў.

Можна сказаць, што законы, у адпаведнасці з якімі рухаецца насельніцтва Беларусі, вызначаюць высокую адмоўную дынаміку і не дапамагаюць захаванню яе патэнцыялу.

Вядома, што ў 1994 годзе колькасць насельніцтва Беларусі дасягнула гістарычнага максімуму і склала 10 мільёнаў 367 тысяч чалавек. Пасля ў краіне пачалася дэпапуляцыя — колькасць насельніцтва ў 1995 годзе зменшылася да 10 мільёнаў 210 тысяч чалавек.

Страты склалі 157 тысяч. Вельмі вялікая лічба. Яна ўзнікла ў выніку змянення нараджальнасці і павелічэння смяротнасці, але ў асноўным з-за ад'езду ў свае родныя мясціны вайскоўцаў ды іншых спецыялістаў пасля распаду СССР. Адначасова на радзіму з іншых савецкіх рэспублік пачалі вяртацца беларусы.

Адток — прыток

Лічылася, што ў хуткім часе сітуацыя ўраўнаважыцца. Але так не адбылося. Адток насельніцтва ў разы перавышаў прыток. Гэта вельмі непакоіла адміністрацыю Лукашэнкі, бо дэпапуляцыя супала з пачаткам яго прэзідэнцтва. Крытыкі вінавацілі Лукашэнку ў тым, што пры ім распачаўся натуральны генацыд беларусаў.

Не разумеючы нюансаў праблемы, кіраўнік Беларусі ўсур'ёз пачаў абараняцца. Усё пайшло ў справу — ад публічнай агітацыі за падвышэнне нараджальнасці да матэрыяльнага заахвочвання. За гэтыя гады колькасць дзяцей і ўнукаў Лукашэнкі павялічылася, але, у агульным і цэлым па краіне, колькасць насельніцтва скарацілася.

У 2000-я гады натуральныя страты насельніцтва складалі па 30–50 тысяч чалавек штогод. І толькі часткова яны кампенсаваліся за кошт імігрантаў. Да таго ж, шмат хто з іх прыязджаў у Беларусь не столькі жыць, колькі дажываць. Прыкладам, расійскія пенсіянеры куплялі таннае жыллё ў беларускай правінцыі.

Вос так і атрымалася, што на 1 снежня 2013 года Беларусь мае

9,4678 мільёна насельнікаў, на 900 тысяч чалавек меней, чым было на канец 1994 года.

Слоў з гэтай нагоды сказана шмат, абяцанняў зроблена не меней, але відавочна, што актыўная дэмаграфічная палітыка Лукашэнкі правалілася. Падаецца, што ўвогуле, калі б ніякай палітыкі не праводзілася, плён быў бы такім жа. Бо дэмаграфія паляпшаецца сама па сабе тады, калі вялікая частка жанчын пад уздзеяннем абставін дэлементу «нараджаць ці ўстрымацца» вырашае на карысць першага.

Прыкладам, пасля вайны былі забароненыя абарты.

Але ж і пасля 1955 года, калі абарты былі дазволеныя, колькасць насельніцтва ў Беларусі інтэнсіўна павялічвалася. Паводле перапісу 1959 года, у БССР было 8,056 мільёна жыхароў, па дадзеных чарговага перапісу ў студзені 1970 года — 9,002 мільёна чалавек. І гэты пры тым, што «партыя і ўрад» ніякай адмысловай дэмаграфічнай палітыкі не праводзілі. Хоць людзі жылі бедна і недэмакратычна, але за 10 гадоў колькасць насельніцтва ўзраста на 1 мільён чалавек.

Насуперак дзяржаўнаму клопату

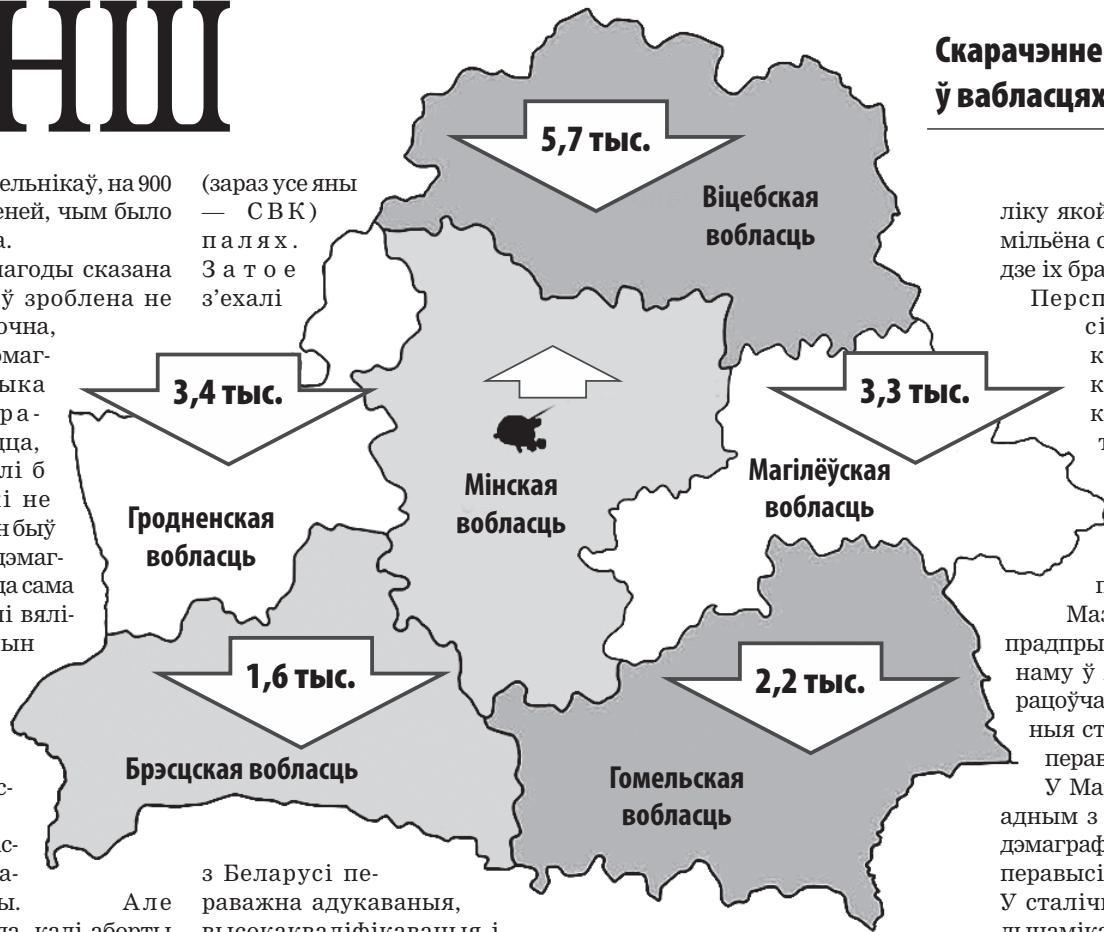
Можна сказаць, што беларусы «пладзіліся і памнажаліся» не дзякуючы дзяржаўнаму клопату, а насуперак яму. Так, у 1940 годзе натуральны прырост склаў 13,7 чалавека на 1000 насельніцтва, у 1950 годзе — 17,5 чалавека. Гэта было больш, чым у іншых савецкіх рэспубліках, за выключэннем сярэднеазіяцкіх, Азербайджанскай, Армянскай і Малдаўскай рэспублік.

Перажыўшы такую вайну, беларусы хацелі жыць і радавацца. Адсюль — высокая нараджальнасць пры скарачэнні смяротнасці. Натуральны прырост працягваўся да канца 1960-х і на пачатку 1970-х гадоў.

Зараз іншае. Паводле дадзеных Белстата, натуральныя страты ў студзені-лістападзе 2013 года склалі 6 553 чалавекі, іміграцыйны прырост — 10 543 чалавекі — і кампенсаваў натуральныя страты на 4 тысячы чалавек. Можна пакарпацца ў даведніках наконтакці чалавечага капіталу і яго выкарыстання ў Беларусі, але адразу адзначу, што большую частку гэтых імігрантаў складаюць студэнты, што прыехалі вучыцца ў нашых універсітэтах.

Акрамя таго, значную частку імігрантаў складаюць нізкакваліфікаваныя працоўныя, што прыехалі зарабіць капейчыну на беларускіх будоўлях ці калгасных

(зараз усе яны — СВК) палях. З а т о е з'ехалі

з Беларусі пераважна адукаваныя, высокакваліфікаваныя і, што вельмі важна, ініцыятыўныя працаўнікі. І калі яны вернуцца, ды ці вернуцца наогул, — вялікае пытанне.

Колькасць насельніцтва за 20 гадоў у Мінску, Мінскай вобласці, абласных гарадах і гарадах рэспубліканскага падпарадкавання (Баранавічы, Пінск, Наваполацк, Жодзіна, Бабруйск), а таксама ў такіх буйных райцэнтрах, як Ліда, Салігорск, Барысаў ды некалькі іншых, трохі вырасла, але вельмі нераўнамерна. Прыкладам, насельніцтва Пінска павялічылася на 7 тысяч, Баранавічаў на 1 тысячу. А вось ў Бабруйску зменшылася на 10 тысяч.

Стагнацыя

Можна сказаць, што для дэмаграфіі абласных гарадоў відавочная стагнацыя. Нават з улікам імігрантаў, замежных і тутэйшых, за 11 месяцаў 2013 года колькасць насельніцтва ў Брэсцкай вобласці скарацілася на 1,6 тысячы чалавек, у Віцебскай — на

5,7 тысячы, у Гомельскай — на 2,2 тысячы, у Гродзенскай — на 3,4 тысячы, у Магілёўскай — на 3,3 тысячы чалавек.

Дынамічна расце толькі Мінск, насельніцтва якога ў 1970–1980-я гады амаль падвоілася — з 917 тысяч да 1,7 мільёна чалавек. Мінск расце на фоне стагнацыі іншых гарадоў і дэпапуляцыі сельскай мясцовасці.

З улікам гэтага трэба сказаць, што агульная колькасць гараджан за 20 гадоў павысілася на 340 тысяч, а колькасць сялян паменшылася на 1,2–1,3 мільёна чалавек.

Адраджэнне ці заняпад

Калі Пётр Пракаповіч мроіць пра 2,5 мільёна кароў, якія залілі б беларускія рэкі тлустым малаком, хай бы падумаў, дзе ён збіраецца шукаць даярак нават для тых кароў, якія ўжо ёсць. Згодна са статыстыкай, занятае ў сельскай гаспадарцы складае блізу 400 тысяч чалавек. Яны вымушаны даглядаць 4,2 мільёна скаціны, у

Скарачэнне насельніцтва ў вобласцях

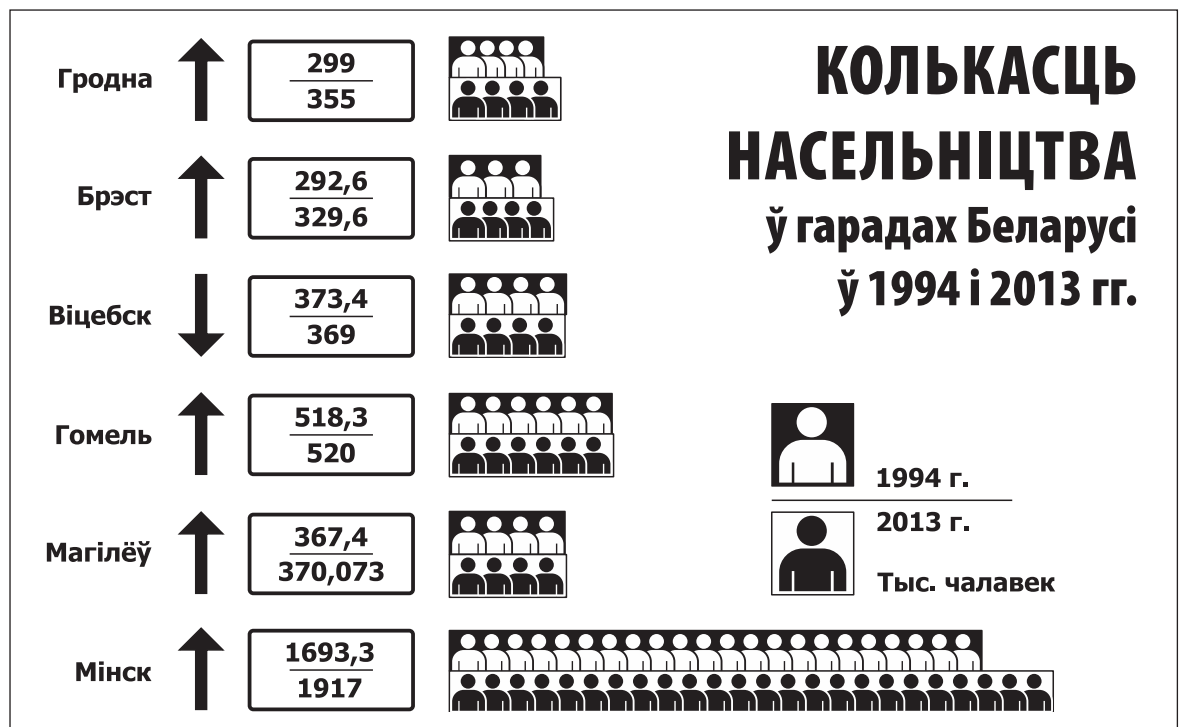
ліку якой 1,4 мільёна кароў і 2,9 мільёна свіней. А людзей няма, і дзе іх браць — пытанне.

Перспектыва гранічна пессімістычная. У Брэсцкай вобласці з 16 раёнаў колькасць насельніцтва крыху вырасла толькі ў трох раёнах. У Віцебскай — з 21 раёна — толькі ў адным Пастаўскім. У Гомельскай вобласці дадатную дэмаграфію паказалі толькі Жлобін і Мазыр, дзякуючы буйным прадпрыемствам — металургічнаму ў Жлобіне і нафтаперапрацоўчаму ў Мазыры. Натуральныя страты ў астатніх раёнах перавысілі 2 тысячы чалавек.

У Магілёўскай вобласці ні ў адным з раёнаў няма дадатнай дэмаграфіі, натуральныя страты перавысілі 2,5 тысячы чалавек. У сталічнай вобласці дадатная дынаміка адзначана ў 4 раёнах з 22, страты — 2,3 тысячы чалавек. У Гродзенскай вобласці страты склалі 3,1 тысячы чалавек у 16 сельскіх раёнах. Выключэнне — Лідскі раён, дзе горад мае безмалага 100 тысяч насельнікаў, да якога адміністрацыя належаць 33 тысячы сельскіх насельнікаў. Прыблізна такая ж сітуацыя і з Барысаўскім раёнам: 146 тысяч насельнікаў у горадзе і 38 тысяч вясцоўцаў.

Вельмі зручна параўноўваць чыста сельскія раёны. Клецкі і Капыльскі, якія маюць амаль аднолькавую колькасць насельніцтва (гарады па 10 тысяч), раёны па 19 тысяч, колькасць народжаных блізу 300, камерльых — каля 550. Такім чынам, смяротнасць пераганяе нараджальнасць у 1,8 разу. У Свіслацкім раёне Гродзенскай вобласці — у 2,6 разу, у Зэльвенскім — у 2,3 разу.

Першымі паміраюць вёскі. Быццам у адказ на праграму адраджэння селя, якую начальства выканалі і пра паспяховае якой адрапартавала.

▶ ПАРАЛЕЛІ

ПРАЗРЫСТЫЯ ПАЎНОЧНАКАРЭЙСКІЯ ВЫБАРЫ

Алег НОВІКАЎ

**Чысткі ўнутры
паўночнакарэйскага
кіраўніцтва выклікалі вялікі
інтарэс да прызначаных на
сакавік выбараў у парламент
КНДР.**

Заканадаўчы орган КНДР называецца Вярхоўны Народны Сход. У міжнароднай прэсе пра яго пішуць выключна ў сувязі з рознымі кур'ёзнымі і скандаламі. Хіба, напрыклад, можна прайсці міма інфармацыі пра тое, што спікерам паўночнакарэйскага парламента з'яўляецца адзін з самых пажылых палітыкаў на планеце. Гэта Кім Ён Нам, які нарадзіўся ў 1928 годзе.

Апошнія выбары ў Вярхоўны Народны Сход, напрыклад, трапілі ў фокус увагі медыя з-за спекуляцый вакол прозвішча пераемніка тачы яшчэ жывога, але ўжо відавочна моцна хворага Кім Чэн Іра. Эксперты спрабавалі назваць імя будучага правадара КНДР за кошт аналізу спісу родных Кіма, якія прайшлі ў парламент.

Іншыя аспекты дзейнасці Вярхоўнага Народнага Сходу міжнародную грамадскасць мала цікавяць. І таму ёсць простыя рэзоны. Па-першае, па канстытуцыі парламент КНДР — не пастаянна дзейючы орган. Як і ўсе парламенты былых савецкіх краін, ён збіраецца два разы на год, каб ухваліць нейкія важныя рашэнні. Напрыклад, менавіта Вярхоўны Народны Сход павінны прымаць бюджэт, прызначаць Вярхоўнага кіраўніка і старшыню Камітэта абароны. Фактычна, функцыі законнадаўчага органа выконвае прэзідыум, які працуе ў зачыненым рэжыме. Акрамя таго, у КНДР з канца нульвых вырасла роля Камітэта абароны, што замацавана зменамі Канстытуцыі. Гэты камітэт — па сутнасці цалкам аўтаномны ад парламента дзяржаўны выканаўчы орган, рашэнні якога абавязковыя для выканання ўрадам.

Лепшым доказам парадыйнага характару паўночнакарэйскага парламентарызму ёсць выбарчая статыстыка. Апошнія парламенцкія выбары ў КНДР (яны мелі месца ў сакавіку 2009-га) прайшлі на безальтэрнатыўнай аснове, з адным кандыдатам на кожную выбарчую акругу. Пры гэтым усе кандыдаты былі вылучаны ад блоку «Адзіны дэмакратычны аічынны фронт» — тутэйшы аналаг Блоку камуністаў і беспартыйных, які існаваў у СССР. Праўда, у КНДР у гэты блок уваходзяць таксама тры фантамныя партыі, у тым ліку сацыял-дэмакраты.

Усяго ў 2009 годзе ў Вярхоўны Народны Сход было абрана 687 дэпутатаў. Паводле афіцыйных дадзеных, на выбарах прагала савала 99,98% зарэгістраваных выбаршчыкаў, што больш, чым на выбарах мінулых гадоў. Так,

у 1998 годзе да выбарчых урнаў прыйшлі 99,85% грамадзян КНДР, у 2003-м — 99,90%.

Такая элегантная перамога нікога не шакуе з улікам таго, што працэдура галасавання ў КНДР цалкам празрыстая. Празрыстая ў тым плане, што выбаршчыкі запаўняюць бюлетэні не ў спецыяльных кабінках, а наўпрост перад сябрамі камісіі, якія ўважліва сочаць за тым, каб электарат зрабіў правільны выбар. Відавочна, што спроба галасаваць супраць можа мець адпаведныя прававыя наступствы. Пакаранне чакае нават тых, хто выпадкова сапсаваў выбарчы дакумент.

Увогуле, галасаванне ў КНДР уяўляе сабой добра адпрацаваны рытуал: выбаршчыкі спачатку нізка кланяюцца партрэтам Кім Чэн Іра і Кім Ир Сена, што вісяць на сцяне. Затым двума рукамі бяруць выбарчы бюлетэнь і апускаюць яго ў скрыню. Пасля галасавання патрабавецца ісці святкаваць падзею на народныя гуляння.

Як не дзіўна, нават у такой сітуацыі магчыма выказаць сваю нязгоду з курсам ураду. Падчас выбараў 2009-га рэпарціеры, якія аглядалі выбары, пісалі пра тое, што ў шматлікіх гарадах невядомыя псуваюць плакаты з выявай кандыдатаў.

Думаецца, што спецслужбы КНДР ужо ўзялі той пратэст пад кантроль і на гэтых выбарах будучы намаганца не дапусціць рэцыдываў. Праўда, галоўная інтрыга прызначаных на 9 сакавіка выбараў заключаецца, натуральна, не ў гэтым. Гэта першыя выбары з снежня 2011-га, калі Вярхоўным кіраўніком стаў малады Кім Чэн Ён. Акрамя таго, у Пхеньяне ідзе маштабная зачыстка. Яе ахвярай стала старая гвардыя Кім Чэн Іра на чале з дзядзькам дыктатара Чан Сон Тхэкам. Чан Сон Тхэк, якога пакаралі смерцю ў снежні, лічыўся другім па магутнасці чалавекам у паўночнакарэйскай дзяржаве. На думку шэрагу экспертаў, гэты ўплывоы палітык быў адхілены ад улады маладым лідарам КНДР, які жадае пазбавіцца ад «шэрага кардынала» і бацькавых кадраў.

Назіральнікі пішуць, што нядаўна пакараны смерцю дзядзька быў таксама блізім сябрам спікера парламента і яго жонкі. СМІ ў Паўднёвай Карэі ўпэўненыя, што з гэтай нагоды рыхтуецца змена

старшыні Вярхоўнага Народнага Сходу. Таксама чакаецца карэкцыя спісу дэпутацкага корпусу. Як лічаць у Сеуле, выбары пакажуць, наколькі далёка зайшла ў КНДР кадравая рэвалюцыя, што праводзіць Кір Чэн Ён.

У Паўднёвай Карэі таксама баяцца, што следствам барацьбы кланаў будзе рост напружанасці ў рэгіёне. Быццам, маладыя ваўкі зацікаўлены ў эскалацыі канфлікту на карэйскім паўвостраве, што дапаможа ім за кошт выбуху патрыятызму легітымизавацца ў вачах суайчыннікаў. Ветэраны, быццам, выступаюць за мірнае суіснаванне з Поўднем. На падставе такой інфармацыі Сеул ужо папрасіў Вашынгтон узмацніць амерыканскія гарнізоны, якія знаходзяцца ў Карэйскай рэспубліцы. Да 1 лютага з ЗША ў Паўднёвую Карэю будуць накіраваныя 800 жаўнераў і 40 танкаў тыпу «Abrams». Усяго, нагадаем, тут знаходзяцца 28 тысяч амерыканскіх вайскоўцаў.

Зачыстка ў КНДР, часткай якой, відавочна, будуць выбары, таксама ўзняла інтарэс да ролі Кітаю. Прэса піша, што Чан Сон Тхэк быў лабістам кітайскіх інтарэсаў. Паводле ацэнкі аналітыкаў, адстаўка высокапастаўленага чыноўніка можа негатыўна адбіцца на рэалізацыі сумесных эканамічных праектаў. Пекін, як бы рэагуючы на такія плёткі, узяў дыстанцыю ад падзей у Пхеньяне, заявіўшы, што справа над Чан Сон Тхэкам ёсць унутраная справа КНДР. З іншага боку, шмат хто звярнуў увагу, што журналісцкая качка пра тое, што ў рамках пакарання Чан Сон Тхэка жывога кінулі на алед 130 галодным сабакам, прыйшла менавіта з Кітаю. Па сутнасці, гэту дэзу расцанілі як пробу дыскрэдытацыі Пхеньяна і знак таго, што паміж краінамі ідзе халодная вайна.

Як бачым, выбары будуць дастаткова забавуныя. У тым ліку, вельмі цікава, колькі працэнтаў атрымае сам Кім Чэн Ён, які, як гэта патрабуе кодэкс Вярхоўнага лідара, таксама павінен балатавацца. На мінулых выбарах за папярэдняга Вярхоўнага лідара Кім Чэн Іра аддалі свае галасы 100 працэнтаў выбаршчыкаў. Яўка па гэтай акрузе склала таксама 100 працэнтаў. Калі Кім Чэн Ён намалюе сябе хоць на 0,1 працэнт менш, то яго можна будзе лічыць амаль лібералам.

▶ ПАЛІТЫКІ ТЫДНЯ

ЭЙСЕБІА ДА СІЛЬВА ФЕРЭЙРА

Легендарны партугальскі футбаліст, уладальнік залатога мяча, памёр 6 студзеня. Яго смерць прымусіла ўгадаць, якую важную ролю адыгрываў футбаліст для захавання партугальскай каланіяльнай імперыі і легітымизацыі дыктатуры Салазара, які кіраваў Партугаліяй з 1933-га па 1970 год. Прыезд Эйсебіа з Мазамбіка ў метраполію ў 1961 годзе супаў з пачаткам барацьбы за незалежнасць у калоніях Партугаліі ў Афрыцы (Ангола, Мазамбік і Гвінея-Бісау). Дзяржаўныя прапагандысты адразу паклалі вока на маладога футбаліста сталічнай «Бенфікі». Яго гісторыю жыцця прыводзілі як доказ таго, што любы чарнаскуры жыхар партугальскіх калоній здольны дабіцца ўсяго пры існуючым парадку. Але гэта быў далёка не пік палітычнай кар'еры Эйсебіа. Пасля таго, як ён стаў героем чэмпіянату свету ў Англіі ў 1966-м, Эйсебіа прызначылі неафіцыйным паслом партугальскай дыктатуры. Яго місія заключалася ў тым, каб наведваць розныя міжнародныя мерапрыемствы і распавядаць пра дасягненні рэжыму Салазара ва ўсіх сферах дзейнасці. Па сутнасці ён займаўся гэтым да самага падзення дыктатуры ў 1974 годзе, чым выклікаў гнеў музыкаў. Менавіта музыкі раней разглядаліся як неафіцыйная візітоўка Партугаліі. Пазней футбаліст прызнаваўся, што не надаваў сваім палітычным заявам вялікай увагі, паколькі з-за футбола не разбіраўся ў палітыцы, і ўвогуле быў далёкі ад праблем Афрыкі.

АДХАМ АХМЕДБАЕЎ

Ахмедбаев — міністр унутраных спраў Узбекістана. Паводле новай інструкцыі МУС, грамадзяне Узбекістана, якія хочуць здзейсніць турыстычныя паездкі ў іншыя краіны, павінны падпісаць у турфірме заяву пра тое, што не будуць праціць палітычнага прытулку. Патэнцыйны ўзбекскі турыст павінен заявіць, што ён не падвргаецца ва Узбекістане ні палітычнаму, ні рэлігійнаму пераследу. Калі ж знаходзячыся ў чужой краіне, ён усё ж звернецца з просьбай пра палітычны прытулак, то на радзіме яму будзе пагражаць кримінальна адказнасць. Якое непасрэдна пакаранне прадугледжана, і ў адпаведнасці з якім законам, ніхто не ведае. Затое вядома, што ўказанне было спушчана «зверху» ў святле барацьбы з гандлем людзьмі. З нядаўніх часоў органы міліцыі і т.зв. махалінскіх (квартальных) камітэтаў сталі патрабаваць, каб грамадзяне добраахвотна рабілі справаздачы перад імі пра свае замежныя паездкі. Хутчэй за ўсё, мера звязаная з цяперашняй актывізацыяй эміграцыйных апазіцыйных цэнтраў, якія абяцаюць правядзенне ва Узбекістане ў самай блізкай будучыні аранжавага рэвалюцыі.

ГЕОРГІЙ ПАЛТАЎЧАНКА

Кіраўнік гарадской адміністрацыі Санкт-Пецярбурга прапанаваў незвычайна адсвяткаваць 70-ю гадавіну зняцця блакады Ленінграда, якую горад на Няве будзе адзначаць гэтай зімой. Сярод іншага, з 25 па 27 студзеня ў цэнтры горада плануецца арганізаваць «гістарычныя рэканструкцыі, інсталюючы і выставы, якія перададуць атмасферу жыцця блакаднага Ленінграда. Прычым не проста рэканструкцыі, а «рэканструкцыі з уцягваннем жыхароў і гасцей горада ў дзеянне». Шмат хто ў горадзе лічыць гэтую ідэю чыноўнікаў проста вар'яцкай. Сапраўды, не зразумела, што мае намер «рэканструяваць» мэрыя? Артабстрэлы? Голад? Раздачу па 125 грам хлеба ў дзень? Узняліся супраць ідэі жывых рэканструкцый і аб'яднанні блакаднікаў. «Блакада Ленінграда — не рыцарскі турнір. Голад і бамбёжкі, сотні тысяч ахвяраў, пажары і разбурэнні — памяць і горад Ленінградцаў, а не матэрыял для кардонных «рэканструкцый» на вуліцах», — гаворыцца ў адной з заяў блакаднікаў. Хаця ёсць думка, што ніякіх рэканструкцый на самай справе рабіць і не планавалася. На думку апазіцыі, нехта збіраўся ціха засунуць лапу ў гарадскі бюджэт. Вядома, што кошт праекту жывых рэканструкцый складае 8 мільянаў расійскіх рублёў (каля 200 тысяч долараў ЗША).

▶ СПАДЧЫНА

ДВА ТЫДНІ Ў КАМЕРЫ-АДЗІНОЧЦЫ

ДА 100-ГОДДЗЯ З ДНЯ НАРАДЖЭННЯ БЕЛАРУСКАГА ПАЭТА, ПРАЗАІКА, ДРАМАТУРГА, ВЯЗНЯ СТАЛІНСКІХ ЛАГЕРАЎ ТОДАРА ЛЕБЯДЫ

Сяргей ЧЫГРЫН

6 студзеня 2014 года спайняецца 100 гадоў з дня нараджэння двойчы рэпрэсаванага беларускага паэта, драматурга, прэзаіка Тодара Лебяды (Пятра Шырокава) (1914–1970). Таго самага Тодара Лебяды, які ўпершыню ў беларускай літаратуры смела і адкрыта паказаў жахі сталінскага тэрору, знішчэнне беларускай нацыі. Імя літаратара ў 1940–1980-х гадах было выкраслена з гісторыі беларускай літаратуры. Але час вяртае таленты з небыцця. Вяртаецца паціху і творчасць Тодара Лебяды.

Пачатак

Ён любіў Беларусь, любіў свой родны горад Віцебск, дзе нарадзіўся і вырас, і якому прысвяціў безліч паэтычных радкоў.

*Ёсць рэчка такая,
Лучосай завейца,
Над рэчкаю сад наш і дом;
Там спелыя вішні
Ружовым сувеццем
Схіляюцца ўніз
Над вадой...*

Рана застаўся без бацькі, выхаваннем сына займалася маці Настасся Карпаўна Паедава. Пасля Віцебскай сямігодкі паступае ў рамеснае вучылішча чыгуначнікаў. Яшчэ ў школе Пятрок пачынае пісаць вершы, а ўжо ў вучылішчы цвёрда вырашае займацца літаратурай. У 1933 годзе паступае ў Мінскі педагагічны інстытут. Яго нарысы і вершы друкуюцца ў газетах «Віцебскі рабочы», «Савецкая Беларусь» і «Піянер Беларусі». У інстытуце ён знаёміцца і сябрае з Уладзімірам Клішэвічам, Масеем Сяднёвым, Якубам Ермаловічам, Міколам Гваздовым і іншымі аўтарамі пачаткоўцамі. Тут ён знаёміцца і з яўрэйкай Басяй Цыпінай, якая была на сем гадоў старэйшая за яго. Але яна ўмела прывабіла беларускага рахманага хлопца.

Пра гэта добра напісаў у сваім рамане «Раман Корзюк» (Нью-Ёрк — Мюнхен, 1985) Масей Сяднёў:

«...Скончылася лекцыя Пятуховіча, і студэнты высыпалі на перапынак на калідор... Пятрок Шыракоў (у рамане М. Сяднёва напісана Шыракоў. — С.Ч.) з Цыпінай і з некаторымі іншымі студэнтамі заставаліся ў аўдыторыі, на калі-

Тодар Лебяды, 1956 г.

дор не выходзілі. Цыпіна карміла Шыракова бутэрбродамі, якія яна прыносіла з дому і якімі яна спадзявалася ўтрымаць пры сабе галоднага Шыракова. Шыракоў напачатку адмаўляўся ад пачастунку, але Бася ўмела яго ўгаварыць, і Пятрок згаджаўся, вымаў з кішэні сьцізорык і гаварыў:

«Ну, калі ты ўжо гэтак просіш, адрэжу ад цябе на капейку!»

Потым Пятрок пачаў адразаць і на рубель. Нарэшце, Пятрок сьцізорыка ўжо не вымаў, а браў Басіны бутэрброды цалком... Гэтак вась і цяпер, з'еўшы бутэрброд, ён выцягнуў за руку з-за стала Басю і закружыўся з ёй у вальсе каля прафэсарскай кафедры. Вальс ён граў сам сабе на губах. Трымаючы Басю шчыльна, але настолькі, каб можна было сваім корпусам адкінуцца назад, Пятрок кружыў Басю да шаламлівасці, і яна, быццам у вялікай жарыцы, клала яму сваю галаву на плячо, заглядаючыся ў ягоняны вочы зноў зноў спакусліва і міргліва. Потым ініцыятыву забірала Цыпіна, пачынала зноў круціць Петрака налева, ведаючы, што ён умее танцаваць толькі ў адзін бок. Гэта называлася вальсам Цыпінай. Прысутныя смяяліся і білі ім у ладкі...».

У 1936 годзе, хоць шлюб і не быў зарэгістраваны, Бася Цыпіна нарадзіла ад Пятра Шырокава дачку Алесю, якую ў пасведчанні аб нараджэнні так і запісала: Шырокава Аляксандра Пятроўна, 1936 года нараджэння...

Рэпрэсіі

Але ў гэты час бацьку Алесі і яшчэ адзінаццаць студэнтаў інстытута абвінавацілі ў «буржуазным нацыяналізме». Яны апынуліся аж у Новасібірскай вобласці. Пятро Шыракоў быў асуджаны на пяць гадоў, Якуб Ермаловіч і Масей Сяднёў — на шэсць гадоў. Шыракоў ўдалося ўладкавацца кавалём, а некаторых яго сяброў закінулі аж на Камчатку.

За сувязь з «ворагам народа» Басю Цыпіну на апошнім курсе выключылі з інстытута. Работу ў Мінску ёй не давалі, сачылі за кожным крокам. Але настаўнікаў з вышэйшай адукацыяй не хапала, і таму яе літасціва накіравалі ў Смалевіцкую сярэдняю школу выкладаць беларускую мову і літаратуру. З ёй паехала і дачка.

У Смалевічах Басі Цыпінай жылося вельмі цяжка: бясконцыя праверкі то з раённага аддзела адукацыі, то з райкама партыі, то з КДБ. Але яна не здавалася, пісала ва ўсе інстанцыі з просьбаю,

Тодар Лебяды з жонкай Басяй Цыпінай (Галінай Ільвічнай Шырокавай), 1959 г.

каб адбыўся над мужам паўторны суд. І ў 1940 годзе па хаданніцтве ўсё той жа Басі Цыпінай Пятра Шырокава і яго сяброў прывозяць у Мінск для «перагляду справы». З Мінска адпраўляюць у Чэрвень, дзе асуджаных і застае вайна.

Нямецкія самалёты ўжо бамбілі горад, таму савецкай уладзе было не да знявольеных. Так Тодар Лебяды са сваімі сябрамі апынуўся на волі. Гэты момант Масей Сяднёў занатаваў у сваёй паэме «Мая вайна» (зборнік «Патушанья зоры», Нью-Ёрк — Мюнхен, 1975, с. 203–205):

*... Я падаў і плакаў...
— Ты што? —
пачуўся мне голас ласкавы
і нехта падаў паліто:
— Накрыйся й ляжы!
Апрытомнеў
І вочы падняў я — на крок
Уранішніх сонца промнях
Стаяў ад мяне Пятрок.
Той самы Пятрок, зь якім мы
вучыліся тры гады.
А потым экзамен ў Нарыме
трымалі за курс бяды.*

Драма ў трох актах

Часопіс «Тэатральная Беларусь» упершыню ў 1995 годзе апублікаваў п'есу Тодара Лебяды «Загубленае жыццё»

А яшчэ Тодар Лебяды пісаў выдатныя вершы, якія не страцілі сваёй актуальнасці і каштоўнасці сёння. Вось некаторыя радкі і строфы з яго вершаў:

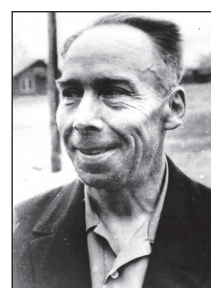
*Выйду зноў у раньняе прадвесне
Сустрэкаць цудоўную зару...
Для цябе сягоння мая песня,
Дарагая сэрцу Беларусь!..
На твае на бацькаўскія гоні,
На палёў нязведаную шыр
Песню гордую Крывіцкае «Пагоні»
Я нясу ад шчырае душы...*

*Мядовыя ліпы у стройных прысадах,
І родны, знаёмы мне гай...
Ляці ж, мая думка, ляці, мая радасць,
На родны, далёкі курган!..*

*Мне лёсам вызначаны
Гэтакі прымус.
Аб шчасці сёння
Можна сніць і марыць
За тое,
Што я толькі — беларус —
Мне гэтакая кара!
Я кару іхную
З пагардаю прыняў,
Бо я — сын верны
Маці — Беларусі.
І я святога,
Гордага імя
Не адракуся!!*

*Ой, пралагла
Чыгунка за Байкалам
Паміж узгор'яў
Роўна, бы абрус!
Цяпер на ёй
Амаль пад кожнай шпалай
Ляжыць замучаны
У выгнанні беларус...*

Тодар Лебяды (стаіць у цэнтры), поруч з ім маці Н. Паедава і А. Канушкін, сядзяць злева направа — Е.Б. Шырокава (Бязрукава), з якой жыў у апошнія гады Лебяды, побач з ёй — Марыя і Міхаіл Дзёмкіны

Тодар Лебяды, 1969 г.

Першы паэтычны зборнік Тодара Лебяды

